

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **LinkAmerika II., spol. s r.o.**, se sídlem Na Staré silnici 99, Kněževes u Prahy, IČ: 49711539, zastoupeného Mgr. Luborem Bystřickým, advokátem, se sídlem v Praze 2, U Kanálky 4, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **The Procter & Gamble Company**, se sídlem Cincinnati 45202-3315, USA, zastoupené Mgr. Janou Traplovou, advokátkou, se sídlem v Praze 7, Přístavní 24, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu Praha 2 ze dne 26.7.2012, č.j.: 9564/2012-176400-023.1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 3.10.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ředitele Celního úřadu Praha 2 (dále jen „správní orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti zadržení zboží rozhodnutím Celního úřadu Praha 2 ze dne 18.7.2012, č.j. 9353-2/2012-176400-023.1. Žalobce konstatoval v žalobě, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto

- a) o zamítnutí námitek žalobce proti zadržení zboží,
- b) o zamítnutí námitek proti zničení zboží zjednodušeným způsobem.

V podané žalobě napadá žalobce výslovně pouze výrok, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti zadržení zboží.

Žalobce v první části žaloby jednak popsal průběh správního řízení, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí a jednak ve prospěch přijatelnosti své žaloby argumentoval s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 52/2011 – 100, z něhož lze vyvodit, že zadržení zboží není rozhodnutím předběžné povahy a je tedy přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Žalobce své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti. Na straně 4 rozhodnutí je totiž uvedeno, že „před zahájením celní kontroly dne 13.7.2012... dospěl zdejší správní orgán k závěru, že zboží se nacházelo v celním režimu vnějšího tranzitu“, zatímco na straně 5 je konstatováno, že dne 12.7.2012 byl vnější tranzit ukončen a „zboží získalo postavení dočasně uskladněného zboží“. Současně žalobce uvedl, že řešení této otázky nemá však pro věc rozhodující význam, neboť podstatnou otázkou zde není celní režim v jakém se zboží nacházelo, nýbrž, že pro uplatnění opatření uvedených v nařízení Rady č. 1383/2003, včetně zadržení zboží, musí být splněna zásadní podmínka, tj. musí být prokázáno, že zboží je určeno pro evropský trh. Z tohoto důvodu je v daném řízení zadržení zboží nezákonné a nemá oporu v právním řádu Evropské unie.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce nesprávné právní posouzení, včetně nesprávných skutkových závěrů a opomenutí předložených důkazů.

Žalobce nejprve v obecné rovině odkázal na výkladové rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 1. prosince 2011, spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia. V tomto rozhodnutí Evropský soudní dvůr výslovně k závaznému výkladu nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 uvedl, že: „[...] Nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 ze dne 22. července 2003 o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo, musí být vykládána v tom smyslu, že zboží pocházející ze třetího státu, které je napodobeninou výrobku chráněného v Evropské unii právem z ochranné známky nebo kopií výrobku chráněného v Unii autorským právem, právem s ním souvisejícím nebo (průmyslovým) vzorem nemůže být kvalifikováno jako „padělký“ nebo „nedovolené napodobeniny“ ve smyslu uvedených nařízení pouze na základě toho, že vstoupilo na celní území Unie v režimu s podmíněným osvobozením od cla.“

Žalobce tedy poukázal na to, že nařízení lze použít jen proti zboží, které je určeno pro evropský trh. Proti zboží, jež je pouze v režimu vnějšího tranzitu, ohledně kterého nebyl podán návrh na propuštění do režimu volného oběhu, tak takových nástrojů však užít nelze. Dále žalobce poukázal rovněž na bod 84, 85 a 86 stanoviska Generálního advokáta v uvedeném rozhodnutí.

Žalobce tvrdí, že i když správní orgán v napadeném rozhodnutí dospěl ke skutkovému závěru, že zboží pro trh Evropské unie určeno bylo, sám takový závěr zpochybňuje na straně 2 rozhodnutí, když uvádí „tranzitní operace měla počátek a konec na území Evropské unie a získané skutečnosti ve formě indicí nevyklučovaly uvedení zboží na vnitřní trh členského státu Evropské unie v okamžiku zadržení zboží rozhodnutím celního orgánu předběžné povahy.“ Uvedené svědčí toliko domněnce, nikoliv o tom, že by určení zboží pro trh Evropské unie bylo prokázáno. V tomto směru správní orgán zanedbal povinnost zjistit řádně a úplně skutkový stav v rozsahu nutném pro rozhodnutí ve smyslu § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že správní orgán na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí popsal postup celního úřadu ve dnech 11.7.2012 až 18.7.2012, tak, že

1) celní úřad vyžádal informace o zboží pouze od jeho držitele tj. dopravce, k čemuž žalobce dodal v žalobě, že úřadu z předložené faktury na zboží byl znám příjemce, tedy aktuální vlastník zboží, kterému je na rozdíl od dopravce známo, pro který trh je zboží určeno,

2) celní úřad pojal podezření, že se jedná o padělek z faktu, že na faktuře nebyl uveden výrobce zboží, k čemuž žalobce dodal v žalobě, že není předpis, který by mu ukládal uvést údaj o výrobci zboží na faktuře,

3) celní úřad již dne 13.7.2012, tedy 5 dnů před zadržením zboží, obdržel od aktuálního vlastníka zboží, tj. od příjemce písemnost, že zboží bude vráceno zpět odesílateli (do Saudské Arábie mimo Evropskou unii) z důvodu zrušení objednávky odběratelem.

Z uvedeného žalobce dospěl k závěru, že žalovaný ignoroval v řízení prokázaný fakt, že zboží pro evropský trh určeno není a nikdy nebylo. Žalobce namítá, že pokud správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatuje, že důkazy o tom, že se nejedná o zboží pro evropský trh nebyly celnímu úřadu v době jeho rozhodnutí známy, jedná se o procesní pochybení celního úřadu. Nadto celní úřad s příjemcem zboží vůbec nekomunikoval, když komunikoval pouze s jeho dopravcem. Příjemce proto dané skutečnosti nemohl uvést dříve, a ředitel celního úřadu proto k nim měl proto přihlídnout.

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný nejprve vyjádřil k průběhu správního řízení. Uvedl, že celní úřad provedl ve dnech 13.7.2012 až 18.7.2012 kontrolu kontejneru č. HLXU 458873-8 v areálu kontejnerového překladiště společnosti Metrans a.s. Přepřavované zboží bylo dopravováno v režimu vnějšího tranzitu na podkladě přepravního listu CIM po železnici. Dle tohoto listu byl odesílatelem zboží v režimu tranzitu METI METRANS A.S. PRAHA, Burchardkai haus, Hamburg a příjemcem byla společnost METRANS a.s. Praha, Podleská 926, Praha – Uhřetěves. Celní režim tranzitu byl ukončen razítkem schváleného příjemce společnosti METRANS a.s.

Provedenou kontrolou celní úřad zjistil, že v kontejneru jsou přepravovány šampóny označené ochrannou známkou Head&Shoulders společně s uvedením údaje o zemi původu výrobku „made in France“. Z dokladů vztahujících se k zásilce zjistil celní úřad, že kontejner byl odeslán z přístavu v Dubaji ve Spojených arabských emirátech pro příjemce zboží v České republice. Neobvyklost obchodní operace spočívala v tom, že zboží s označením „made in France“ je přepravováno z území Spojených arabských emirátů do České republiky. Zjištěné skutečnosti předmětné obchodní operace doplněné o komplexní posouzení zboží při celní kontrole odůvodňovaly závěr o důvodném podezření, že by se mohlo jednat o padělky.

Celní úřad proto vyhlásil dle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. zadržení zboží ústně, následně byl vydán dne 18.7.2013 protokol o zadržení zboží. Proti zadržení zboží podal žalobce námítky, které celní úřad zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek nejsou připuštěny žádné opravné prostředky. Žalobce podal podnět k přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí námitek. Celní ředitelství Praha písemností ze dne 1.11.2012 č.j. 14493-6/2012-170100-21 sdělilo žalobci, že po posouzení případu neshledalo důvody k zahájení přezkumného řízení.

K otázce přípustnosti žaloby žalovaný zdůraznil, že v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud (sp.zn. 7 As 52/20011) zabýval přípustností žaloby, resp. předběžnou povahou rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, kdežto projednávaný případ se vztahuje k zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 cit. nařízení. Poukázal na hlavní rozdíl mezi jednotlivými řízeními – držitel práva má v případě postupu podle čl. 9 odst. 1 nařízení č.1383/2003 již přijatou žádost o opatření pro celní orgány.

K žalobcem citovanému rozsudku Evropského soudního dvora ve spojených věcech C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia žalovaný uvedl, že si je vědom, že zboží nemůže být zadrženo ve smyslu nařízení Rady č. 1383/2003 pouze na základě skutečnosti, že vstoupilo na celní území Evropské unie v režimu s podmíněným osvobozením cla.

V daném případě žalobce tvrdí, že celní úřad nesprávně zhodnotil místo určení dopravované zásilky, které mělo být na území mimo Evropskou unii. Celní úřad Praha 2 se danou otázkou zabýval a vyhodnotil ji tak, že příjemce zboží je účastník řízení a zboží mělo být dodáno na území České republiky. Vycházel přitom z přepravních dokladů a dokladů, které mu poskytl schválený příjemce a přepravce zboží (nikoliv účastník řízení). V těchto dokumentech není o skutečnosti, že by skutečným příjemcem zásilky měl být někdo jiný, žádná zmínka. Ze spisu vyplývá, že žalobce začal předkládat dokumenty prokazující skutečnost, že zásilka bude odeslána mimo území Evropské unie až v okamžiku, kdy se dozvěděl, že dojde ke kontrole zboží.

K námitce existujícího rozporu, který se týká celního postavení zboží v době kontroly, žalovaný poukázal na to, že ve výrokové části i v odůvodnění rozhodnutí o námitkách je výslovně uvedeno, že zboží mělo v době kontroly postavení dočasně uskladněného zboží a rovněž, že režim tranzitu byl ukončen schváleným příjemcem. Celní úřad na základě uvedeného tvrdí, že zboží se v době kontroly nacházelo v postavení dočasně uskladněného zboží, které získalo ukončením režimu tranzitu schváleným příjemcem. Uvedené prokazuje nákladní list CMI č. 178731, který je opatřen razítkem schváleného příjemce zboží.

Celní úřad má důvodné podezření, že kontrolované šampóny jsou padělky a místem jejich určení byla Česká republika. Informace o místě určení dopravované zásilky byla získána z přepravních dokladů poskytnutých přepravcem zboží, ve všech těchto dokladech byl uveden jako příjemce zboží žalobce společně s místem určení na území České republiky. Kontrolované zboží se v době kontroly nacházelo v situaci předpokládané článkem 1 odst. 1 písm. b) nařízení Rady 1383/2003, tzn. v postavení dočasně uskladněného zboží.

Žalobce se snaží zamezit posouzení kvality chemického složení 56 400 ks šampónů a míry porušení práv duševního vlastnictví k registrované ochranné známce HEAD & SHOULDERS držitele práva Procter & Gamble Company v soudním řízení, které je vedeno u Městského soudu v Praze, kam držitel práva podal dne 16.8.2012 žalobu, již se domáhá určení, že předmětné šampóny zadržené Celním úřadem Praha 2 jsou padělky.

V replice ze dne 14.1.2013 žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření neuvedl žádné nové argumenty, popsal skutečnosti, které svědčí pouze o tom, že předmětné zboží bylo dopraveno na celní území Evropské unie a že se nacházelo v režimu s podmíněným osvobozením od cla. Dle žalobce tak žalovaný popsal, že zboží mělo být dodáno na území ČR, že příjemcem zboží byl žalobce a že v dokumentech není zmínka o finálním určení zboží. Žalobce k uvedenému zdůraznil, že přepravce nemá vědomost o tom, pro jaký trh je zboží určeno, zda se přepravuje za účelem uvedení do volného oběhu či nikoliv, přičemž žalovaný vycházel toliko z údajů od přepravce.

K poukazu žalovaného, že žalobce začal předkládat dokumenty prokazující, že zásilka bude odeslána mimo celní území Evropské unie až v okamžiku, kdy se dozvěděl o kontrole zboží, uvedl žalobce, že se dozvěděl ve stejný okamžik o tom, že zboží bylo dopraveno do ČR, i tom, že bude kontrolováno. Nadto úmysl uvést zboží na evropský trh projevuje dovozce celním prohlášením podaným za tímto účelem a nikoliv dříve, přičemž k podání celního prohlášení v daném případě nedošlo. Závěrem žalobce zdůraznil, že před zadržením zboží se celní orgány nesnažily zjistit určení zboží. Žalobce má proto za to, žalovaný prokázal jen, že zboží vstoupilo na celní území Evropské unie s podmíněným osvobozením od cla, nikoliv že prokázal určení zboží.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám uvedla následující:

- *ke námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí*, že žalobce vyvozuje nepřezkoumatelnost z odůvodnění rozhodnutí, jenž se má týkat otázky, v jakém režimu se zboží nacházelo v době provedené kontroly. Celní úřad však na str. 5 výslovně neuvedl, že dne 12.7.2013 zboží získalo status dočasně uskladněného zboží, pouze zde ve druhém odstavci konstatoval, že se předmětné zboží nacházelo v režimu vnějšího tranzitu ve dnech 11.7.2012 a 12.7.2012. Následně pak dodal, že režim vnějšího tranzitu byl ukončen držitelem zboží v režimu tranzit, tj. společností Metrans a.s., který měl v daném případě i postavení schváleného příjemce v celním režimu tranzit. Celní úřad neuvedl žádné konkrétní datum, kdy k uvedenému došlo. Konkrétní datum, kdy byl u konce režim vnějšího tranzitu, lze pak odvodit z nákladního listu CMI č. 178731, z něhož je zřejmé, že z rozhodnutí držitele zboží, resp. schváleného příjemce v režimu tranzit, tj. společnosti Metrans byl dne 12.7.2012 ukončen režim tranzit a dne 13.7.2012, kdy zboží bylo zadrženo, bylo již v postavení dočasně uskladněného zboží. Nadto tvrzení žalobce, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá jednoznačně režim, v jakém se zboží v době svého zadržení nacházelo, je v rozporu s výrokovou částí i s odůvodněním rozhodnutí o námitkách, v němž bylo výslovně uvedeno, že zboží mělo v době kontroly postavení dočasně uskladněného zboží, včetně skutečnosti, že režim tranzitu byl ukončen schváleným příjemcem. Dle osoby zúčastněné na řízení je napadené rozhodnutí zcela srozumitelné, není však pravdou, že otázka, v jakém režimu se zboží nacházelo v daném případě, nemá význam.

- *ke námitce, že pro zadržení zboží musí být splněna podmínka prokázání určení zboží pro evropský trh*, že tuto podmínku výkladové rozhodnutí Evropského soudního dvora výslovně neuvádí a ve vztahu k této námitce lze poukázat na body 58 a 60 rozsudku C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na bod 61, v němž je konstatováno, že pokud jde o indicie, které musí mít k dispozici uvedený orgán, aby pozastavil propuštění zboží nebo je zadržel ve smyslu článku 6 odst. 1 nařízení č. 3295/94 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, „stačí, aby existovaly skutečnosti, které mohou vzbudit podezření.“

Vzhledem k tomu, že ve výrokové části i v odůvodnění napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že zadrženému zboží nebylo přiděleno jiné, celně schválené určení, resp. že zboží bylo umístěno v režimu dočasně uskladněného zboží a celní úřad měl k dispozici indicie, které nevylučovaly uvedení zboží na vnitřní trh členského státu v Evropské unii, tj. že existovaly skutečnosti, které mohly vzbudit a vzbudily podezření, že zboží bude směřováno ke spotřebitelům na území Evropské unie, a celní úřad je ve svém odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyjmenoval, je zřejmé, že celní úřad jednal v souladu s právním řádem Evropské unie i České republiky.

- *ke námitce spočívající v nesprávném právním posouzení, v nesprávných skutkových závěrech a procesní vadě nedostatečného skutkového zjištění*, že tvrzení žalobce o tom, že nebylo prokázáno určení zboží pro trh Evropské unie, a že v rozhodnutí bylo pouze uvedeno, že uvedené nebylo vyloučeno, osoba zúčastněná na řízení odmítá, neboť se nezakládá na pravdě. Žalobcem uváděná judikatura nestanovuje podmínku jasného důkazu, že zadržené zboží je určeno pro evropský trh, nýbrž naopak uvádí, že k zadržení zboží v režimu s podmíněným osvobozením od cla postačí i, že celní úřad má k dispozici pouhé indicie. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení poukázala opětovně na bod 61 cit. rozsudku. Též poukázala na stanovisko generálního advokáta, který konstatoval v bodu 106, že „pojem podezření je vnitřně spjat se skutkovými okolnostmi“, a dále též na body 107, 109 a 110 stanoviska.

V daném případě v době zadržení existovaly následující skutečnosti:

1) faktura č. MS/3270 ze dne 17.5.2012, kde je uveden odesílatel, žalobce jako kupující a další informace týkající se zadrženého zboží, včetně jeho ceny v amerických dolarech a množství,

2) přepravní doklady, v nichž je uveden příjemce zboží, kterým je žalobce a skutečnost, že zboží má být dodáno na území České republiky.

3) doklady schváleného příjemce a přepravce zboží ve formě korespondence mezi přepravcem a schváleným příjemcem a protokol o překládce kontejneru společnosti Metrans a.s., které však nevypovídají, že zboží má být dodáno mimo území Evropské unie, potažmo, že by příjemce zboží měl být odlišný od žalobce,

4) doklad o objednané vykládce zboží v Kněževsi,

5) **celní prohlášení ve formě CIM** s přílohami, z něhož vyplývá, že celní úřad měl před provedením kontroly dočasně uskladněného zboží indicie jako neobvyklost obchodní operace ve vztahu k předmětnému zboží, u něhož byl deklarován původ, země výroby „Made in France“, neexistence informace o určení zboží mimo Evropskou unii, neexistence informací o totožnosti či adrese výrobce zboží, absence certifikátu o jakosti výrobků, výrobních licencí od držitele práva, nepřesnost doprovodných dokumentů, tj. šlo tedy o indicie splňující kritéria bodu č. 61 rozhodnutí Evropského soudního dvora i výše citované body stanoviska generálního advokáta. Celní úřad měl tedy před zahájením kontroly zboží a před jeho zadržením k dispozici indicie, které v něm důvodně vzbudily podezření, že v případě předmětného zboží se jedná o padělek ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1383/2003 Sb., a že žalobce jakožto jeho příjemce, který nepředložil žádné doklady prokazující, že zásilka bude odeslána mimo území Evropské unie, mohl směřovat ke spotřebitelům na území Evropské unie.

- *k námitce, že celní úřad zanedbal povinnost zjišťovat řádně a úplně skutkový stav ve smyslu § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu*, že s tímto tvrzením nelze souhlasit. Celní úřad si od držitele zboží v režimu tranzit (společnost Metrans a.s.), jakožto hlavního povinného v tomto režimu s podmíněným osvobozením od cla vyžádal veškeré listinné dokumenty vztahující se k předmětné kontejnerové zásilce a ty mu byly předloženy. Osoba zúčastněná na řízení dále zdůraznila, že hlavní povinný a schválený příjemce, tj. společnost Metrans a.s. v tomto režimu ručí za zboží v režimu tranzit a se zbožím disponuje na základě příkazu vlastníka zboží, pro kterého vykonává smluvní dopravu. Celní úřad tedy vyžádal dokumentaci právě od hlavního povinného, neboť lze důvodně předpokládat, že veškeré potřebné doklady k dispozici má právě od příjemce zboží, pro kterého dopravu vykonává a řídí se jeho pokyny. Z obsahu dokladů pouze vyplývalo, že příjemcem je žalobce a k dispozici byly další doklady jako objednávka vykládky zásilky v Kněževsi apod., což znamená, že zboží bude vyloženo na území Evropské unie. Z dokladů tedy vyplývalo, že zásilka neopustí území Evropské unie a že režim tranzitu byl společností Metrans ukončen, z nákladního listu CIM dále vyplývalo, že zboží získalo postavení dočasně uskladněného zboží bez přiděleného celně schváleného určení. Lze konstatovat, že informaci, že zásilka je určena pro odběratele mimo území Evropské unie, dostal celní úřad k dispozici až v momentu, kdy se příjemce dozvěděl, že dojde ke kontrole zboží. Tato skutečnost však podpořila podezření celního úřadu, že zboží by mohlo být směřováno na evropský trh.

- *k námitce, že celní úřad nepřihlédl k tomu, že zboží by mělo být vráceno odesílateli do Saudské Arábie*, že celní úřad tak učinit nemohl, neboť tuto informaci neměl k dispozici a nevyplynula z dokumentace od hlavního povinného. V rozhodnutí o námitkách je tato skutečnost hodnocena s přihlédnutím k časové prodlevě tak, že nemá vliv na rozhodnutí o námitkách, a to s ohledem na indicie, kterými celní úřad disponoval v době zadržení zboží. Z uvedeného lze dovodit, že nedošlo k opomenutí předložených důkazů, neboť byly hodnoceny.

Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje ze shora popsanych důvodů žalobu zamítnout, neboť není důvodná.

Žalobce soudu předložil též repliku k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 11.11.2013. Uvedl, že nezpochybňuje celní režim, v němž se zboží v okamžiku zadržení nacházelo. Tento režim není rozhodný, neboť jak režim tranzitu, tak režim dočasněho uskladnění, jsou režimy s podmíněným osvobozením od cla, tudíž režimy připouštějící zadržení zboží. Za rozhodné naopak považuje závěry plynoucí s judikatury Evropského soudního dvora

(spojená věc C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia). Osoba zúčastněná i žalovaný totiž dle jeho názoru zcela ignorují skutkové okolnosti případu, jak požaduje cit. judikatura v bodě 58. Žalobce totiž již 13.7.2012, tedy ještě před zadržením zboží udělil dopravci pokyn, aby ponechal zboží v režimu tranzitu, neboť bude vráceno do Spojených Arabských Emirátů. Nadto žalobce znovu poukazuje na skutečnost, že žalovaný s ním vůbec nekomunikoval, aby zjistil, kam je zboží určeno. Z tohoto důvodu také nemohl tuto skutečnost dokládat dříve než v námitkách.

Konkrétně žalobce nesouhlasí s tím, že by informace, které měl prvostupňový správní orgán v době zadržení zboží, svědčily byť jen o podezření, že zboží je určeno pro evropský trh. Tomuto podezření dle žalobce nesvědčí ani informace získané od dopravce (vyžádané až v průběhu námitkového řízení, jak tvrdí žalobce). Žalobce dále uvádí, že je běžnou praxí v mezinárodní přepravě (a plyne to z politicko-obchodních restrikcí mezi Spojenými Arabskými Emiráty a Izraelem), že zboží je dopravováno přes jiné území (zde přes „Prahu“) s tím, že zboží neopustí režim vnějšího tranzitu. Jako místo vykládky je v objednávce uvedeno sídlo objednatele, avšak v průběhu cca posledního týdne před příjezdem kontejneru se zbožím, je mezi objednatelem a přepravníkem upřesněno skutečné a konečné určení zboží. Zde též žalobce poukazuje na komunikaci mezi společností Metrans, a.s. a přepravníkem (Schenker) ze dne 13.7.2013 z níž lze dovodit, že žalobce zvažoval vrácení zboží objednateli nebo dočasné uskladnění v celním skladu. Obě tyto možnosti vylučovaly propuštění zboží do volného oběhu.

Konečně pak žalobce namítá, že indicie o možném určení zboží pro evropský trh uvedené v rozsudku Evropského soudního dvora ve spojených věcech C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia (bod 4 výroku) je pouze demonstrativní a naplnění jen jediné z nich neznamena automatickou nutnost zadržení zboží. Žalobce pokládá svou spolupráci s žalovaným v řízení o námitkách a doložení určení zboží za skutečnost, která „vylučuje možnost vycházet z pouhých domněnek založených na vyjmenovaných indicích“.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti:

V napadeném rozhodnutí ze dne 26.7.2012 uvedl Celní úřad Praha 2 ve výroku mj. že zadržel v souladu čl. 9 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 a § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. zboží, o kterém existuje důvodné podezření, že porušuje práva duševního vlastnictví. Zadržené zboží bylo specifikováno popisem zboží, množstvím a informací o předmětném zboží. Námitku proti rozhodnutí o zadržení zboží formou protokolu o vydání zboží ze dne 18.7.2012 celní úřad zamítl, neboť získané skutečnosti prokazují, že zboží se nacházelo v začátku obchodní operace v celním režimu vnějšího tranzitu ve dnech 11.7.2012 a 12.7.2012, když zemí určení a místem ukončení vnějšího tranzitu byla Praha, Česká republika. Ukončením tohoto režimu přešlo zboží do dočasného uskladnění a nebylo mu přiděleno jiné celně schválené určení. Tranzitní operace měla počátek a konec na území Evropské unie a získané skutečnosti ve formě indicí nevylučovaly uvedení zboží na vnitřní trh členského státu Evropské unie v okamžiku zadržení zboží rozhodnutím celního orgánu předběžné povahy.

Skutečnosti vypovídající o tranzitní operaci s počátkem a ukončením mimo území Evropské unie byly předloženy dne 23.7.2012. Zboží se od počátku obchodní operace dosud nachází v situaci uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1383/2003. Indicie získané v průběhu správního řízení byly podpořeny písemností od držitele práva, v němž je výslovně uvedeno, že po analýze vzorku šampónu, je zboží padělkem. Držitel práva má schválenou žádost o přijetí opatření. Na základě výše uvedených skutečností celní orgán konal dle ust. čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 a zboží zadržel.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí celní úřad nejprve uvedl, že zboží bylo zadrženo dle nařízení č. 1383/2003 a zákona č. 191/1999 Sb. Zásilka naložená v kontejneru HLXU 458873-8 byla sledována celním orgánem již dne 11.7.2012. Držitelem zboží v režimu tranzit (Metrans a.s.) je hlavním povinným v režimu s podmíněným osvobozením cla a nese právní

odpovědnost za dodržení podmínek režimu i zajištění výše cla. Po oznámení celní kontroly byl předložen doklad ze dne 17.5.2012, Inv. no: MS/3270, kde je označen odesílatel, příjemce jako kupující, množství zboží v kartonech, cena za zboží v USD ve výši 116 184,-, „origin of France“ a pokyn k uskutečnění platby. Zboží je ve vnějším tranzitu, jde o obchodní zboží, které se stalo již předmětem odchodní operace a zisku získaného z ní. Vnější tranzit končí u české právnické osoby, je zde uvedena země původu Francie, ale o výrobci na dokladu není uvedena žádná zmínka. Tyto indicie byly celnímu úřadu známy před zahájením celní kontroly zboží dne 13.7.2012.

Zboží se nacházelo v režimu vnějšího tranzitu ve dnech 11.7. a 12.7.2012 (strana 5). Druhého dne tranzitu bylo dopraveno do cílové stanice depo Metrans Praha 22 v Uhřetěvsi. Celní režim vnějšího tranzitu byl ukončen držitelem zboží v režimu tranzit, který ukončil celní režim jako schválený příjemci v celním režimu tranzit dne 12.7.2012, v 15:13 hod. Zboží získalo tímto postavení „dočasně uskladněného zboží“ ve smyslu článku 50 celního kodexu (zboží dle článku 40 téže normy Evropské unie „zboží vstupující na celní území Společenství předkládá k celnímu řízení osoba, která jej dopravila na toto území...“).

Dne 11.7.2012 bylo oznámeno držiteli zboží provedení kontroly, která probíhala dne 13. – 18.7.2012. Účelem kontroly bylo ztotožnění přepravovaného zboží v ložném prostoru kontejneru dle předložených dokladů. Zásilku zboží doprovázelo i souhrnné celní prohlášení ve formě CIM a přílohy. Před provedením fyzické kontroly zboží měl celní úřad následující indicie ve vztahu k právům duševního vlastnictví (strana 6):

- 1) držitelem zboží v režimu tranzit nebyly předloženy licence v oblasti práv duševního vlastnictví ani jiný certifikát o jakosti výrobků, nebyla doložena ani výrobní licence od držitele práva duševního vlastnictví pro odesílatele, nebyl zjištěn či uveden výrobce,
- 2) doprovodné doklady jsou ve vztahu k právu duševního vlastnictví velmi obecné povahy a nemají žádný vztah k držiteli práva.
- 3) neobvyklost obchodní operace ve vztahu k předmětnému zboží, kde je deklarován původ, země výroby „made in France“,
- 4) držitel práva má podané platné opatření v celních režimech č. N/OZ/09/00010 s platností do 11.2.2013.

Výše uvedené indicie ve vztahu k právům duševního vlastnictví zesílené zjištěním zboží, které je možné pro účely nařízení č. 1383/2003 kvalifikovat jako zboží porušující právo zmíněné v článku 2 odst. 1 písm. a), zakládá zákonný důvod důvodného podezření pro porušení výše zmíněného práva OZ č. 158293 slovní znění HEAD&SHOULDERS. Proto celní úřad postupoval dle článku 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 a zboží zadržel.

Celní orgán poukázal na rozsudek Evropského soudního dvora ve spojených věcech C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia a citoval odpovědi soudu na položené předběžné otázky (výrokovou část rozsudku).

Závěrem celní orgán uvedl, že ve věci tranzitu předmětné zásilky postupoval dle citovaného rozsudku od získání faktických indicí týkajících se kontejnerové zásilky přes faktické zjištění zboží s markanty chráněného práva držitele práva až po získání důkazu, jenž se týkal předmětného zboží. Na základě komplexního posouzení případu byl odůvodněn zásah celního úřadu dle příslušných zákonných norem evropského práva a národního práva. Z uvedených důvodů tedy navrhl, aby soud žalobu zamítl.

K soudnímu řízení se na výzvu soudu připojila osoba zúčastněná na řízení ve smyslu § 34 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“); soudu zaslala písemné vyjádření, které soud shrnul výše.

Před rozhodováním ve věci samé musel soud nejprve uvážit o přípustnosti žaloby ve smyslu § 70 písm. b) s.ř.s. Žalobce ve prospěch přípustnosti své žaloby odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu z 18.11.2011, č. j. 7 As 52/2011 – 100 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný oproti tomu zdůraznil, že v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností žaloby, resp. předběžnou povahou rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, kdežto projednávaný případ se vztahuje k zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 cit. nařízení; poukázal na hlavní rozdíl mezi jednotlivými řízeními – držitel práva má v případě postupu podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 již přijata žádost o opatření pro celní orgány. Patrně tak žalovaný implicitně zpochybňuje přípustnost žaloby ve věci.

Soud při hodnocení otázky, zda je rozhodnutí o zadržení podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 v režimu čl. 1 odst. 1 písm. b) cit. nařízení rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s.ř.s., vycházel jednak z cit. rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 As 52/2011 a jednak z porovnání charakteristik právní úpravy zadržení zboží podle čl. 4 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003. Žalovanému lze přisvědčit, že obě řízení se od sebe liší a to právě v tom, zda je žádost o opatření pro celní orgány podle čl. 5 nařízení č. 1383/2003 přijata či nikoliv. Pro rozhodnutí o otázce přípustnosti žaloby jsou naopak podstatné shodné rysy obou řízení; zejména to, že ani v případě rozhodnutí o zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1383/2003 nemusí následovat další rozhodnutí, které by v sobě zahrnuło věcný přezkum naplnění podmínek zadržení zboží. V podrobnostech zde soud pro stručnost odkazuje na cit. rozsudek sp.zn. 7 As 52/2011 (a jím citovanou další judikaturu Nejvyššího správního soudu), s jehož podrobným odůvodněním se plně ztotožňuje. Pro úplnost pak soud dodává, že odkaz žalobce na další rozsudky Nejvyššího správního soudu (č. j. 9 As 89/2011 – 32 a 9 As 99/2011 – 381) a tedy ustálenou judikaturu v dané otázce, je poněkud zavádějící; v citovaných rozsudcích totiž Nejvyšší správní soud shledal, že napadená rozhodnutí krajských soudů byla nepřezkoumatelná, nevyjadřoval se tudíž k posuzované otázce meritorně.

Soud tak uzavřel, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je přípustná, neboť se nejedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto se na něj nevztahuje výluka z rozhodování ve správním soudnictví podle § 70 písm. b) s.ř.s.

Soud vyhověl žádosti žalobce ze dne 24.10.2013 na přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s., neboť zohlednil skutečnost, že zadržené zboží se již blíží ke konci doby své použitelnosti. Tuto skutečnost považoval soud za dostatečně závažný důvod, neboť, bylo-li by žalobě vyhověno po uplynutí této doby, zboží by již bylo znehodnoceno a žalobci by mohla vzniknout další škoda způsobená (nezákonným) zadržením zboží.

K projednání věci nařídil Městský soud v Praze ústní jednání, které proběhlo dne 27.11.2013. K ústnímu jednání se dostavili účastníci řízení i zástupce osoby zúčastněné na řízení, všichni při svých vystoupeních setrvali na svých tvrzeních a námitkách uvedených v písemných podáních s tím, že žalobce poukázal ještě na obsah svého návrhu na zahájení přezkumného řízení, který podal ve správním řízení. Žalovanému a osobě zúčastněné soud doručil při jednání krátkou cestou repliku žalobce ze dne 11.11.2013, ke které nebyly vzneseny žádné připomínky.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval *námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí*. Je totiž zřejmé, že pouze v případě, že tato námitka není shledána důvodnou, může se soud zabývat dále věcnou podstatou žaloby.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nesrozumitelnost, kterou spatřuje v tom, že není zřejmé, v jakém celním režimu se zboží v době zadržení nacházelo; tuto otázku však žalobce nepokládá pro posouzení věci za podstatnou. Žalobce totiž nikdy nezpochybňoval a nečiní tak ani v žalobě, že zboží se nacházelo v režimu vnějšího tranzitu.

S ohledem na to, jak je žalobní námitka (jde-li vůbec o námitku) formulována, soud pouze v obecné rovině uvádí, že napadené rozhodnutí shledal celkově srozumitelné, je z něj možno zjistit, z jakých skutečností žalovaný vycházel, jak je posoudil a jaké závěry z nich dovodil. Rozhodnutí tedy soud neshledal nepřezkoumatelným v tom smyslu, jak je nepřezkoumatelnost konstantně definována správními soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34).

Pokud jde konkrétně o otázku celního režimu zboží, ani zde soud neshledal, že by rozhodnutí bylo nesrozumitelné či vnitřně rozporné. Žalobcem poukazované pasáže rozhodnutí je totiž třeba číst celé, pak je zřejmé, co žalovaný mínil vyjádřit. Konkrétně na str. 4 je uvedeno: „Na základě uvedených indicií, které měl Celní úřad k dispozici před zahájením celní kontroly dne 13.7.2012, i informací obsažených ve výše uvedeném odstavci dotýkajících se pohybu a dispozic k předmětnému zboží, dospěl zdejší správní orgán k závěru ve vztahu k podaným námitkám, že zboží se nacházelo v celním režimu vnějšího tranzitu, stalo se ...“ Tato informace si nijak neprotiřečí s následující částí, že „zboží získalo ... v 15:13 [dne 12.7.2012] postavení dočasně uskladněného zboží“.

Námitku žalobce vytýkající rozhodnutí nepřezkoumatelnost tedy soud neshledal důvodnou.

Následně Městský soud v Praze přistoupil k *právnímu posouzení věci*. Mezi účastníky řízení je sporná jediná otázka, a to, zda lze podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 zadržet zboží, které je v režimu vnějšího tranzitu, není tedy na první pohled určeno pro trh Evropské unie a zda případně skutkové okolnosti posuzovaného případu takový postup odůvodňovaly.

Účastníci řízení svorně odkazují na rozsudek Evropského soudního dvora z 1.12.2011, spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia (dosud nezveřejněný; dostupný na www.curia.europa.eu), ačkoliv se dovolávají na podporu svých tvrzení odlišných pasáží rozsudku. Podstatou žalobních námitok je to, že žalovaný, aby mohl zboží zadržet podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, musí podle žalobce prokázat, že zboží je určeno pro trh Evropské unie. Osoba zúčastněná na řízení a napadené rozhodnutí vycházejí z názoru, že pro zadržení zboží postačí (mimo ostatních podmínek stanovených v čl. 9 odst. 1 cit. nařízení), má-li celní orgán k dispozici indicie umožňující podezření, že zboží jednak porušuje práva duševního vlastnictví a jednak že, je určeno pro trh Evropské unie.

Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce ve své replice k vyjádření osoby zúčastněné (ze dne 11.11.2013) v podstatě souhlasí s tím, že celní orgány mohou zboží zadržet i v režimu vnějšího tranzitu a že k tomu postačí (mj.) podezření, že zboží je určeno pro trh Evropské unie; svou argumentaci pak zaměřil pouze na zpochybnění skutkových závěrů žalovaného. Poněvadž však při ústním jednání ve věci žalobce na podané žalobě setrval, soud se zabýval i nastolenou právní otázkou.

Městský soud v Praze nejprve považuje za vhodné osvětlit systém, jakým jsou zmíněným nařízením chráněna práva duševního vlastnictví. Nařízení č. 1383/2003 ze své podstaty zajišťuje ochranu před zbožím porušujícím práva duševního vlastnictví pouze v rámci Evropské unie; to ostatně plyne i z bodu 3 jeho odůvodnění nebo z cit. rozsudku Evropského soudního dvora (např. bod 49). Ochrana právům duševního vlastnictví je dle nařízení poskytována ve dvou (příp. třech – uplatní-li se postup dle čl. 4 odst. 1 cit. nařízení) fázích. Ve fázi první, ve správním řízení, celní orgány pozastaví propouštění či zadrží zboží podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví (postup podle čl. 9 cit. nařízení). Tímto dočasným opatřením dají možnost držiteli práva duševního vlastnictví podat k (civilnímu) soudu žalobu na určení, že předmětné zboží

opravdu porušuje práva duševního vlastnictví. Právě řízení o této určovací žalobě, rozhodnutí ve věci samé představuje druhou fázi ochrany (čl. 10 cit. nařízení). Je důležité zdůraznit, že ve věci projednávané před Městským soudem v Praze se rozhoduje výhradně o přezkumu zadržení zboží celními orgány, tj. o rozhodnutí ve zmíněné první fázi.

Jak bylo podáno výše, ochrana se poskytuje pouze na trhu Evropské unie; to tedy v kontextu celních případů znamená, že zboží má směřovat či se nacházet na společném trhu. S ohledem na skutečnost, že právo zná mj. i celní režim vnějšího tranzitu, který je právní fikcí, že zboží, ač se fyzicky na území nachází, nevstupuje na území Evropské unie, je třeba vážit ochranu práv duševního vlastnictví i před možným zneužíváním tohoto režimu. Celou problematikou se komplexním způsobem zabýval Evropský soudní dvůr v cit rozsudku (spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia). V projednávané věci je podstatný výklad, který se vztahuje k upřesnění podmínek zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, tj. věc předložená Evropskému soudnímu dvoru pod sp.zn. C-495/09 (Nokia). V této věci se jednalo o předběžnou otázku předloženou Evropskému soudnímu dvoru za situace, kdy britské úřady odmítly zadržet na letišti Heathrow zboží podle čl. 9 odst. 1 cit. nařízení, neboť toto zboží se nacházelo v režimu vnějšího tranzitu; společnost Nokia (držitel práva duševního vlastnictví) se domáhala právě zadržení zboží.

Evropský soudní dvůr v citovaném rozsudku uvedl:

„(55) Režim tranzitu a režim uskladňování v celním skladu se vyznačují, jak vyplývá z článků 91, 92 a 98 celního kodexu, přepravou zboží mezi celními úřady, respektive uskladněním zboží ve skladu pod celním dohledem. Tyto operace zcela zjevně nelze jako takové považovat za prodej zboží v Unii [...].

(56) Soudní dvůr z těchto okolností opakovaně vyvodil, že zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením od cla nemůže pouze z důvodu tohoto propuštění porušovat práva duševního vlastnictví platná v Unii [...].

[...]

(58) S ohledem na riziko podvodného přesměrování zboží, které je dočasně uskladněno na celním území Unie nebo přes toto území přechází, ke spotřebitelům v Unii, na které již Soudní dvůr upozornil (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Polo v. Lauren, C-383/98, Recueil s. I-2519, bod 34), je třeba uvést, že vedle existence obchodního úkonu, který již směřuje vůči těmto spotřebitelům, mohou vést k tomu, že celní orgány členských států zadrží zboží představující napodobeniny a kopie navržené do režimu s podmíněným osvobozením od cla, i jiné okolnosti.

(59) [...] Propuštění zboží pocházejícího ze třetího státu do režimu s podmíněným osvobozením od cla je často požadováno za okolností, kdy určení zboží buď není známo, nebo je uvedeno nevěrohodným způsobem. Krom toho vzhledem k utajování činnosti osob obchodujících s napodobeninami a kopiemi rovněž nemůže být zadržení zboží identifikovaného jako napodobeniny a kopie ze strany celních orgánů podmíněno prokázáním toho, že toto zboží již bylo předmětem prodeje spotřebitelům v Unii nebo jim určené nabídky prodeje nebo reklamy, neboť jinak by byl užitečný účinek nařízení č. 3295/94 a 1383/2003 oslaben.

(60) Naopak může celní orgán, který zjistil, že v režimu uskladnění nebo tranzitu se nachází zboží napodobující nebo kopírující výrobek chráněný v Unii právem duševního vlastnictví, právoplatně přijmout opatření, má-li k dispozici indicie, že některý či některé z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží, ačkoliv ještě nezačal toto zboží směřovat ke spotřebitelům v Unii, tak hodlá učinit, anebo skrývá své podnikatelské záměry.

(61) Pokud jde o indicie, které musí mít k dispozici uvedený orgán, aby pozastavil propuštění zboží nebo je zadržel ve smyslu [...] čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, stačí, jak uvedl generální advokát v bodech 96 a 97, jakož i 110 a 111 svého stanoviska, aby existovaly skutečnosti, které mohou vzbudit podezření. Takovou skutečnost může představovat to, že určení zboží není uvedeno, ačkoliv požadovaný režim s podmíněným osvobozením od cla takový údaj vyžaduje, neexistence přesných nebo věrohodných informací o totožnosti nebo adrese výrobce nebo odesílatele zboží, chybějící spolupráce s celními orgány nebo objevení dokumentů nebo korespondence týkajících se dotčeného zboží a nasvědčujících tomu, že může dojít k jeho přesměrování ke spotřebitelům v Unii.

(62) [...] *Takové podezření musí každopádně vyplývat z okolností dané věci.* [...]“ (zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

Z citované pasáže rozsudku Evropského soudního dvora je zřejmé, že jednou z podmínek zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 jsou „pouhé“ indicie, jež má celní úřad k dispozici o tom, že by zboží mohlo směřovat na trh Evropské unie. Žalobce se tedy mylí, tvrdí-li, že určení zboží pro společný trh musí být prokázáno, jeho závěry jsou totiž opřeny o pasáže cit. rozsudku Evropského soudního dvora, které se však týkají již řízení o určovací žalobě, řízení ve věci samé.

Městský soud tedy musel přezkoumat, zda v konkrétním projednávaném případě, byly splněny podmínky pro zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003. V tomto ustanovení jsou pro zadržení zboží stanoveny následující podmínky: zboží se musí nacházet v postavení definovaném čl. 1 odst. 1 cit. nařízení, držitel práva duševního vlastnictví musí mít zaregistrovanou žádost o přijetí opatření celními orgány a ty pak musí mít „indicie“, že zboží by mohlo jednak porušovat práva duševního vlastnictví a jednak směřovat na trh Evropské unie. Naplnění prvních dvou uvedených podmínek není mezi účastníky řízení sporné. Soud se tedy soustředil na ověření, zda byla naplněna poslední podmínka, resp. obě její části.

Pokud jde o indicie směřující k tomu, že zboží by mohlo porušovat práva duševního vlastnictví, ty žalovaný podrobně popsal a shrnul ve svém rozhodnutí na str. 6 (nepředložení licenci či certifikátů v oblasti práva duševního vlastnictví, doklady vztahující se k právu duševního vlastnictví jsou velmi obecné povahy, neobvyklá obchodní operace u zboží, jež má deklarovaný původ ve Francii). Pokud jde o indicie nasvědčující určení zboží pro trh Evropské unie, žalovaný vycházel zejména z nákladního listu CIM, kde je jako příjemce uvedena společnost Metrants, a.s., z rozhodnutí příjemce zboží, který ukončil režim vnějšího tranzitu dne 12.7.2012 v 15:13 hod., z komunikace mezi žalobcem a touto společností z 13.7.2012 požadující ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu. Závěr učiněný žalovaným, že tyto skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí a obsažené ve správním spise, „vzbuzují podezření“, že zboží je ve skutečnosti určeno pro trh Evropské unie, je dle názoru Městského soudu v Praze správný a přesvědčivý. Ve smyslu cit. bodu 61 rozsudku Evropského soudního dvora se jedná o zjištění dostatečná. Nutno však dát žalobci za pravdu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí by v této části mohlo být preciznější; soud je však toho názoru, že požadavkům stanoveným judikaturou (mj. i výše citovanou) dostojí.

Žalobce má pravdu, když uvádí, že neexistuje povinnost uvádět jméno a adresu výrobce na daňovém dokladu; nicméně tato skutečnost dotvářela jako jedna z „indicií“ ono podezření, které celní orgány pojal, jak o něm hovoří Evropský soudní dvůr ve shora cit. rozsudku. Žalobce dále namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí konkrétně nevyhodnotil informaci žalobce z 13.7.2012, že zboží bude odesíláno zpět odesílateli (mimo území EU). Ze správního spisu vyplynulo, že dne 13.7.2012 dal žalobce pokyn společnosti Metrants, a.s., aby zboží ponechala v režimu tranzitu, neboť bude vráceno zpět odesílateli. Tento pokyn však přišel až po ukončení režimu vnějšího tranzitu a též po oznámení celní kontroly na předmětný kontejner (ta byla oznámena společnosti Metrants, a.s. dne 11.7.2012). Časový sled událostí tedy oprávněně vzbuzuje dojem možné účelovosti.

Žalobce pak též dovozuje, že celní úřad věděl, že zboží nebylo určeno pro trh Evropské unie již 13.7.2013, tento den však pouze požádal společnost Metrants, a.s. o ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu. Žalobce přiložil ke svým námitkám proti zadržení datovaným 23.7.2012 kopii dopisu odesílatele zboží (společnost Saporis International Trading FZE), který potvrzuje, že zásilku přijme zpět; potvrzení je však datováno 21.7.2012. Z uvedeného je zřejmé, že při rozhodování o zadržení zboží dne 18.7.2012 tato informace nemohla být zohledněna a žalovaný k ní v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že se jedná až o tvrzení uplatňovaná

v námitkovém řízení. V okamžiku zadržení zboží se tak jednalo skutečně jen o tvrzení, nikoliv však podpořené jakýmkoliv důkazem. Oproti tomu z komunikace mezi dopravcem a společností Metrans, a.s., již se žalobce v replice z 11.11.2013 dovolává, plyne, že dne 10.7.2012 dopravce (Schenker) informuje o umožnění vykládky kontejneru od 13.7.2012, společnost Metrans, a.s. požádala o přistavení kontejneru na celnici do Rudné dne 13.7.2012 v 7.30 hod. Tyto skutečnosti pak podporují podezření, že místem určení zboží je Česká republika a tedy, že by zboží mohlo být směřováno na trh Evropské unie.

Městský soud v Praze tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, spočívalo na nesprávně zjištěném skutkovém základu a že by bylo nesprávné i po právní stránce; námitky žalobce tak nejsou důvodné. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto na náhradu nákladů řízení nemají právo.

Poněvadž osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení a osoba zúčastněná ani nepožádala o náhradu dalších nákladů řízení, soud jí náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová